

רומא וירושלים מוסורני ושי. ברנשטיין

מוטו: Difficile est satiram

non scribere

הנסיון הרומאי, אולם ברי לנו: הרעיון הוא בריא והוא מתקבל על השכל האנושי — פוסק ש. ברנשטיין, והוא סביר סביב לרעיון הבריא הזה כמה וכמה כרכורים משונים. ראשית נזכר סופרנו הנכבד, כי מוסוליני יושב ברומא המרשעת ואנחנו בירושלים עהיק ומיד מנצנצת בלבו מחשבה נאונית: הרי אפשר לכוון את שנים אלה שהם, כידוע, שונאים זה את זה מימות עולם ואפשר להקדיח מן תבשיל סילוסופי על המלחמה האיומה והנצחת הנטושה בין רומא בעלת האנרוף והזרוע הנטויה ובין תולעת יעקב הממולאה על גדותיה תורת רוח ומוסר נביאים, ולמחשבה זו מצטרפים עוד ההרהורים האלה: השאלה המסובכת והארודה ביותר בחי' זמננו היא השאלה החברתית וחסי' המעמדות ובעונותינו הרבים

בנוהג שבעולם, כי מערכת הסקציעה בעתונה מדור מיוחד להומוריסטיקה באה ועושרתו בכותרת מיוחדת, שלא להטעות את הקורא, מכיון שמערכת, דאם אדישע פאלק' לא נוהגה בכך ונסמעה לקיים את המצוה הזו לנבי סאמרן של ד"ר ש. ברנשטיין, רויס אנשטאט ירושלים (גליון 19), אנוסים אנו בעל-כרחנו לראות בדרכי-הכאי אלה דברים שהמערכת הכבודה מצאתם ראויים לפרסום וליוחס רציני, ואי לזאת נתעוררה בנו תמיהה גדולה.

בחיל ורעדה נצב ש. ברנשטיין במעמד הרייטי החדש ורואה בחלחלת-מתנים במתן התורה החדשה של האנושיות: מוסוליני עומד בסרוסי-הקפיטוליום ומשמיע עשרת דברות הדישום, הלא היא מנילת-העבודה פאשיסטית, יהיה מה שיהיה עתידו של

יש רכוש ויש עבודה ויוצא מזה שיש בעלי-רכוש ויש גם פועלים והיחסים שביניהם נתמתחו קצת ויש להשכין שלום בכל מחיר ויש ויש ויש... זכור, כי מכיון שיש גם רומא וגם ירושלים, שורת-ההגיון נותנת, שרומא תגיע לפתרונה היא וירושלים תגיע לפתרונה היא: רומא, כסוכן כזרוע נטויה ותולעת-יעקב בצדק ובמישרים, אולם אוי לנו כי ננודנו: ישראל סבא לא נודרו להשכין שלום בין הרכוש והעבודה ונסצא שרומא האכזרית הקדימה אותו ושלא בסתכון סכרנו לה את הבכורה, לשכת-עבודה שבירושלים, מה לך כי נרדסת בצוק העתים ונתת את לכך בטיח תפל של בנק-הספינאר ונרדכי וכינתים הספיקה רומא המרשעת צרתך סאו להנות את רעיונה הבריא והמתקבל על השכל האנושי ולזכות תבל ומלואה בתורת-אמת, שניתנה בכפית-הר בניית? הבת השוככה ירושלים, למה אחרו פעמך ולמה כוששת לבוא ונמצא ששנאות נפשך נחמה וכפיה עלת-הזת והישע?

הדבור מארץ-ישראל לא נוחן, רומא הקדימה וחממה את הדרך — העל אלה לא יוריד ש, ברנשטיין את דמעותיו בטים רבים אדיר דים משברויים?

חשא שלא יכופר חשאנו מנהיגי הפועלים בא"י: אי הקטנה והעניה געשתה ניא-חזיון לשביתות ולהשבתות — — — תחת לעבור חלוצים לפני רעיון-שלום חברתי חדש הפכנו להיות תלמידים ונושאי-כלים לפסיכור לוגית-המלחמה והתחלנו שובתים אונף וואס די וועלט שטעהט — — — הם (מנהיגי הפועלים בא"י) ולא מוסוליני ותל-סידיו צריכים היו להיות נביאים וחלוצים לרעיון השלום החברתי — הם ולא הקפי-טאליסטים היו מצויים על כך. — מן הנמד נעות הוא, שבתנאי ארץ ישראל לא תמצא הדרך להפטר משכיתות הסביאות כרגיל לליקבדציה ולהתפוררות של מפעלים שונים — נאום ש. ברנשטיין.

ובאמת: מה קטונו, כאשר לא הבונה נפשנו כי כל הדברים שעליהם קדשנו

מלחמה: חוקת הגנת העובד, הכרת העבודה המאורגנת ולשכת-העבודה, שכדי-עבודה מיני-מאלי קבוע וחזוי-עמדה קו'קשיביים וכו' — מפלים הם לעומת התפקיד הנאדר, שמטיל על שכמנו ש. ברנשטיין לצאת חוצץ נגד מוסוליני ולהיות אור לבויים לאמור: נכנע בריצוננו הטוב למנילת-העבודה הפאשיסטית בטרם יכניעונו אחרים! כמה חשאנו שלא הבינונו כי בעוד אנחנו נלחמים על דברים בטלים כמו פרובת-לחם ותנאי-חיים מיני-מאליים כדי מחית-נפש, בעוד אנחנו נאבקים ברבר פחות-ערך כמו חרפת-רעב — נשטפת מירינו תעודת-ישראל יקירה ונצחית, מלאכת ההתחרות עם מנילת העבודה של מוסוליני! למה לא הקדים ברנשטיין לפקוח את עינינו שנשכיל לדאוג את יעודנו ההיסטורי ואז היינו ודאי מקריבים את כל הדברים המפלים שהיוברו לעיל לשם השכנת-שלום בכל מחיר...

סוף דבר: כלה ונחרצה היא ומעוות לא יוכל לתקן: דברי-ירושלים לנו נשמע.

רומא נטלה לעצמה את רשות הדבור מעל הכיפה. סי יורע: שמא הספיקה לחסוף מדינו את הבכורה. ירושלים — אבדה ממנה הודמנות גדולה.

אוי לנו שאברה ממנו ההודמנות הנדולה הזו, כי עתה אין לפנינו כל כרידה אלא לצפות לבואו של מוסוליני משלנו שיכפה עלינו כעל כרחנו את השלום בין הרכוש והעבודה ונזכה גם אנו להתחמם לאורן של הרעיון הבריא הזה המתקבל על השכל האנושי, ויתכן, כי ד"ר ש. ברנשטיין שהוא אנב אורחא הקבלן הראשי לאיבת-הפועלים מטעם, דאם אירישע פאלק' יהא אנוס בעל-כרחו לקבל עליו את תפקיד-הפאשיזציה של חיינו, והיה כיום ההוא יהיה לנו, למול ובכרחה, שילוש קדוש: מוסוליני, בלדיון ו... ד"ר ש. ברנשטיין.